

HŰSZ BAGATELL

(Variációk)

I

emlékezés: mit közelre hív
az álom oly hűs reggeli völgybe ér,
    hogy tágra sem szemed, sem ajkad
    nyitni nem érdemes úgyis elvész

II

szemed malaszt, mint hajnali tisztaság,
a nappalok friss hangja a tétlen éj
    után s közöttünk hűnyt kívánság
    abbamaradt csoszogása fonnyad

III

enyém a sorsod, titkom iszom, miként
duhajkodón a részeg, ahogy borát
    csak egyre-másra issza, míg nem
    hangtalan elröpül észrevétlen

IV

nézd, részegült arc ismeri széthasadt
szemérmedet, még zengne erőnk talán,
    de elhagy érzékem hatalma
    és beborítom elunva tested

V

kettőnk figyelme súlyosuló homály,
közönybe révült távolodás, miért
    tekergek itt még, mondd barátom,
    tájadon elfeketül bizalmam

VI

magadba álmodsz, mint anya gyermekét,
az édesen lágy elmerülő idő
    mérsékli fontos dolgaim, míg
    pontos igébe segítem álmod

VII

*vonalba fogni lényed, e tüntető
varázst: kísérlet, hajlataid zenét
zsibbasztanak hitembe és tünt
dolgok után szaladok gyötörten*

VIII

*csuklód s bokád: a csontjaid áruló
értelme, vázad mézcsigolyái majd
nevetve szép fehér mosóport
hagynak a boldog utóvilágra*

IX

*betelt nyugalmam rostjai nedvesen
teszik jelenné — újra meg újra langy
kövéredő kényelmemet, hogy
el ne felejtsem eged magányát*

X

*fekély e vágyam, fekve hanyatt a kedv
kifúrja ingem, zsenge, fekiüdj reám,
rángó vonalban egybeérve
elpihenő kezeket reméljek*

XI

*a tiszta színek elmenekülnek és
az újszülött fény égi, husángoló
parancsa végtelenbe úzne,
míg te bogár-utakon törekszel*

XII

*fehér szegényen állok előtted, őz
figyelme szűköl bajravalósuló
magányom elvetélt szigetjén
s parttalan éj gyanakodva ér el*

XIII

*látod, barátom, asztalomon pohár
sem áll, egész nap hangtalanul kísért
a csöndbe térült fényed, engem
példabeszéd fedezéke sem vár*

XIV

*amíg keresve felfedező jövő
elér, födetlen képzeletem terét
benépesíti lépteidnek
dallama és nyomaid világa*

XV

*bibéd didergő hajnalok áruló
lehelletét a bőröm alá a hús
remegve izzó tűzhelyére
lopta, növényi erőd eléghet*

XVI

*a csendet őrzöd, míg mosolyogva néz
szemed, bizalmat szórva reám — narancs-
szinűre fested életem, de
pillanatom katonái lőnek . . .*

XVII

*lemosta ized itt a szabály, hibás
volt vénülésed — túl hamar elvetélt
az ifjúság benned — hited még
csalni szeretne a számadásnál*

XVIII

*egér-riadtan futkos a cincogó
fény bőr alatt és kék ereken tavaszt
süvölt a szél, ruhát ledobva
pőre a domborodó bejárat*

XIX

*lehullva nem hagysz el, kihaladt hasad
felém mutatva visszamutat, de nincs
még jelmezem sem, hogy különbnek
láss, kitakart hasam ép s nem érték*

XX

*örömré érsz már, terhedet öklelés
ne érje! ágyad elnehezült, aludj!
vigyázva lépek álmaidban
csöppnyi világ puha jászolásnál*